

d'haver sigut intervingut sense la seva voluntat, acusació greu quan es tracta d'operacions mutiladores, la manera és fàcil. No hi ha més que fer firmar un paper pel futur operat, declarant la seva aquiescència. Són molts els punts en què així es fa sempre.

En Dührssen, per exemple, fa firmar el següent document:

«Per la present, declaro estar conforme amb que, en la clínica del Prof. Dührssen, siguin en mi executades totes aquelles mesures tingudes per necessàries per a allunyar els meus mals».

Contra els resultats dolents d'una intervenció, no hi ha manera de defensar-se, car el cirurgià, no podent ésser castigat sinó en cas d'incúria o mala intenció, no hi ha document que el salvi, com no sigui la demostració evident del seu bon obrar, si és acusat d'aquestes faltes. Pot, sí, allunyar despeses i molèsties, assegurant-se en una Companyia de Segurs, com fan els automobilistes.

Si un metge té la fatalitat d'ésser encausat, no es pensi mai que pugui tenir l'opinió pública al seu costat. Avui i abans, l'opinió sempre l'han tinguda contrària metges i farmacèutics. Vegi's, sinó, ço que passa amb els farmacèutics avui a Espanya i ço que ha ocorregut amb un metge de Cases de Socors a Barcelona, que per haver-se negat a curar a un ferit, la importància del qual devia ser poca, perquè no s'ha esmentat, els periòdics han demanat el seu cap, tractant-lo de brètol, ogre, poca-vergonya, etc.

La carrera de metge i farmacèutic, ateny massa a la vida, perquè passi desapercibuda al públic, qui creu que la manera de tenir sempre als metges i farmacèutics a punt de servei, és fent-los passar a mitja racció i amenaçant-los sempre amb el garrot enlaire.

Tampoc cregui, qui es trobi en situació apurada, que en els seus col·legues hi trobarà la deguda companyonia i protecció. Per desgràcia hi han Judes que, amb tota malevolença certifiquen tot quan sigui necessari. És molt trist confessar-ho, però els fets són fets.

I en aquest punt, sí que podríem fer quelcom...

Per a terminar. Si els casos d'acusació contra els metges es repetissin de tal manera, que els operadors es veiessin en la necessitat d'assegurar-se, pensin també amb els ajudants. Tota intervenció quirúrgica tinguda per criminal, deu considerar-se com feta en *quadrilla!*

F. P.

Curanderisme professional

Tots i cada un de nosaltres ens queixem contínuament en públic i en privat (i no sens raó), que en medicina tothom pensa entendre-hi i tothom és bo per a donar remeis i consells per a tornar la salut al pròxim, i no ens cansem de demanar càstics per als que sense

tenir el títol corresponent, ho fan d'una manera organitzada, ja sigui amb fins especulatius ja obeint a sentiments altruistes més o menys morbosos i sistematitzats, i, crec jo, que la majoria de la nostra classe no s'ha donat compte clar, que si tothom sap fer de metge, i que si els curaderos, diguem-ne oficials, són en tan gran nombre i frueixen de tant renom, és degut, en sa major part, a la manera com s'ha exercit la medicina pels nostres avant-passats i a la manera com nosaltres mateixos l'exercim; és a dir, que fem més de curaderos que de metges.

Jo divideixo el curanderisme professional en tres grups:

En el primer hi entren tots aquells que practiquen el nostre art d'una manera que està fora de la llei moral i entra sovint dintre el codic penal; com a exemple podria citar aquells comerciants (no vull anomenar-los companys) que fan radioscòpies amb sols un focus de llum potent i un reflector (no fa molt em parlaven d'un que ho feia així en la veïna població de Lleyda), o bé guarden les espalles a centres on tot se cura per mitjà d'aigua magnètica, o serveixen de tapadores a curaderos i curanderes de gran renom; també podem contar-hi els que fan bona la definició que un humorista donà del fórceps, quan digué que era l'instrument que servia per treure diners de la butxaca de l'ermilla dels marits, i altres tants i tants casos per l'estil que tots coneixem. No són aquests els que més m'interessen, puix no fan molt mal a la nostra classe, i d'ells no ens devem preocupar molt, ja que és el poder públic qui ha de posar-hi cura.

El segon grup, comprèn els professionals que públicament passen per companys, però que amb mala fe palesa i per l'afany de notorietat o bé d'enriquir-se desmesuradament o tan sols per impuls de la seva ànima tortuosa i malestruga, troben sempre malament lo fet per altre company, visiten d'amagat, asseguren a la família d'un malalt incurable que si ells l'haguessin assistit abans no hauria arribat a tal extrem, diuen saber, o portar remeis inconeguts pels altres, d'efectes segurs i immediats, tenen relacions no confessables amb cases productores d'especialitats, etc., etc.

Entren també dintre aquest grup els que agruegen singularment el pronòstic sens fonament científic i amb notòria mala fe, per als fins abans esmentats, o bé executen operacions o maniobres quirúrgiques absolutament inútils i sovint perjudicials, amb el mateix objecte.

Dels que faig entrar en aquest grup, tots en coneixem desgraciadament massa, i alguns han arribat al lloc on són, servint-se quasi exclusivament d'aitals procediments, i contra d'ells poca cosa pot la persuasió i les consideracions d'ordre moral, puix com he dit més amunt, tots aquests actes indiquen mala fe pregona i contra ell no pot lluitar-hi l'individu aïllat; solzament una sindicació extensiva i sobretot intensiva dels bons companys podrà fer-hi quelcom.

El tercer grup, al qual principalment vull referir-me,